

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. VII. Clericus Regularis exemptus promoveri potest ab Episcopo, in
cujus Diœcesi degit, vel ab alio; præcedentibus tamen literis dimissoriis
sui Superioris, ad quem, & non ad Episcopum, spectat ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

latum, & Archid. infra de Testa. c. 22. respon. Hodie talibus Vicariis datur super hoc expressa potestas: ita quod etiam Episcopis presentibus tales licentias concedunt. Ioan. And. Hucusque Gloss.

Sed, quæ Clericorum sæcularium, nunquid eadem est ratio Clericorum Regularium in hac materia? Attende quod sequitur.

CONCLUSIO VII.

Clericus Regularis exemptus promovetur potest ab Episcopo, in cuius diœcesi degit, vel ab alio; præcedentibus tamen literis dimissoriis sui Superioris, ad quem, & non ad Episcopum, spectat eas dare.

219. Religiosi exempti debent habere dimissorias a suis Superioribus.

Religiosos exemptos posse ordinari ab Episcopis, in quorum diœcesi degunt, licet non sint de eorum diœcesi oriundi, satis probatur ex quotidiana praxi nullo contradicente; præcedentibus tamen literis dimissoriis sui Prælati, sine quibus nullus unquam Episcopus ausus fuit eos ordinare.

cap. 5. de Temp. Ord.

Et verò Lucius 3. cap. Ad aures. 5. de Temp. Ord. expressis verbis statuit, non esse Religiosos ordinandos contra voluntatem suorum Prælatorum. Ad aures, inquit, nostras perveni, quod Religiosi quidam ad superiores desiderant Ordines promoveri, sed Prælati eorum desideria contradicunt. Tua igitur quaestioni taliter resp. quod honestus & iustus est subiectis, debitam Præpositis obedientiam impendendo, in inferiori ministerio deservire, quod cum Præpositorum scandalo graduum appetere dignitatem. Nec est in hac parte subiectorum desiderium fovendum: quoniam esse potest, quod Prælati eorum commissa secreta noverrint, ex quibus constet eis, quod salva conscientia nequeunt sublimari; quia non in sublimitate graduum, sed in amplitudine charitatis acquiritur regnum Dei.

220. Prælati Regularis sunt Ordinarii suorum Religiosorum. Sanchez.

Equidem Prælati Regularis exempti censentur Ordinarii suorum Religiosorum; quid ergo mirum, si Episcopus non possit hos Religiosos ordinare sine licentia suorum Prælatorum? Immo aliquos refert Sanchez supra dub. 20. n. 43. qui docent, non posse Episcopum ordinare Religiosos exemptos, tamen in eius diœcesi morentur, sine licentia Papæ. Quia, inquit, Episcopus tantum potest ordinare suos subditos; at hi non sunt subditi Episcopo.

Sed responderi facile potest: Episcopum posse ordinare, etiam non subditos, cum legitimis dimissoriis sui Ordinarii; jam autem, si cut dixi, Prælati censentur Ordinarii istorum Religiosorum.

221. Quod ergo hic maxime disputatur est; an

sufficiant dimissoriæ Prælatorum, ut Religiosi exempti (nam subiecti Episcopo constitit, quod ab ipso debeant habere dimissorias, ut ab alio Episcopo ordinentur) possint ordinari ab alio Episcopo; an verò etiam requirantur dimissoriæ Episcopi loci, ubi degunt. Henriquez lib. 10. c. 23. n. 4. & Fillucius to. 1. tract. 9. a. 38. volunt, debere iis quoque literas dimissorias dari ab Episcopo suo diœcesano, excipientes solum Societatem Iesu ex privilegio specialibus.

Sed (inquit Averfa q. 3. lect. 7. §. 1. a. 1. v. 1.) omnino spectat ad Prælatos ipsos Regulares, concedere suis subditis has literas, ut ab Episcopo ordinentur. Est res nota in omnium doctrina & praxi: sive hoc dicatur esse de pure communi, sive ex privilegio communi Regularium circa Ordinationem: sive ex ipso generali indulto, quo per auctoritatem Apostolicæ Sedis instituta & approbata sunt Religiones, cum sua exemptione à potestate ordinaria Episcoporum, & subiectione subditorum ad ipsos suos Regulares Prælatos. Inter quos præsertim Prælati Generales & Provinciales, dicuntur esse tamquam Ordinarii, & habere jurisdictionem Episcopalem in suos subditos.

Et ita hoc spectare ad ipsos Regulares Superiores, nec requiri licentiam & literas dimissorias Episcopi Diœcesani illius loci, è quo proficiscuntur Regulares, ad petendos ab alio Episcopo Ordines, declaravit Sixtus quintus in sacra Congregatio Concilii, & confirmavit Clemens octavus ut refert Rodr. to. 1. c. 1. Reg. q. 18. a. 5. & Diana p. 2. tract. 16. r. 15. & est res nota in praxi. Hæc ille.

Suppono ego ex iure communi, debere Prælatos, non nisi ex privilegio posse concedere dimissorias. Ita habetur cap. Cum talis, de Temp. Ord. in 6. ibi. Inferiores quædam Clericos aut subditos (id est, secundum Gloss. ibi, laicos) possunt à quo volunt Episcopi ordinari, à Sede Apostolica specialiter sit mandatum (subaudi inquit Gloss. ibi, vel nisi habeant ex consuetudine præscripta, ut hoc facere possunt, nec enim consuetudo revocatur per novam consuetudinem, supra de Consi. c. 1. ed. lib.) vel Officiali Episcopi, nisi habeat speciale mandatum (cum ad hoc se ipsius officium non extendat) huiusmodi requirunt licentiam (ordinandi) impartiri.

Itaque videndum, an ex præscripta consuetudine, an verò ex privilegio illa potestas competat Prælati Regularibus. Et imprimis certum est, consuetudinem jam pridem præscriptam fuisse; neque defuisse privilegia antiqua & novissima Antiqua prætereo; ex novis autem primam erit Eugenii IV. concessum Monachis S. Benedicti Bullâ, quæ incipit: Esi quasi beatus, & c. prædicti Bullâ, quæ incipit: Sane cum plerumque contingat, præfatos Monachos, Ordinationem suscipiendarum causâ, extra Monasteria vagari, & c.

plurimorum tumultu cum aliis secularibus Ordines recipere, ex quo eorum devotio perturbatur & quies, volumus, & auctoritate Apostolica ex certa scientia statuimus & decernimus, quatenus ipsius congregationis Monachi presentes & futuri, omnes etiam sacros Ordines, ad quos per eorum Superiores presentati fuerint, à quocumque maluerint Catholico Antistite, gratiam & communionem Apostolica Sedis habente, statuti à iure temporibus, absque aliquorum dictorum Monachorum examine, recipere valeant, atque huiusmodi Antistites in dicta Congregationis Monasteriis & locis dumtaxat advocare, quibus Apostolica auctoritate, absque alia licentia & conditione Diocesani, nulla, ut praefertur, examinatione praemisâ, Monachos ordinare, Missas celebrare, Ecclesias, Altaria & vasa consecrare, vestes benedicere, & alia Pontificalia exercere. Nec propterea volumus Diocesanum loci, iuris sui prauidicium incurrere.

224. Secundum Alex. 4.

Idem prius concesserat FF. Minor. Alexander IV. Bulla: *Conuenit ut sacer.* 11. apud Rodrig. ibi: *Considerantes etiam, quod bonos & idoneos ac approbatos à vobis Fratres factis ad Ordines promoveri: vestris supplicationibus inclinatis, ut liceat vobis ordinandos Fratres eiusdem Ordinis, quibuscumque malueritis Catholicis Pontificibus, communionem & gratiam praedicta Sedis habentibus praesentare, ipsiq; Pontificibus praesentatis à vobis Fratres, sine qualibet examinatione per eosdem Pontifices facienda, & absque omni promissione & obligatione ipsorum ordinandorum Fratrum, ad Ordines promoveri, vobis & Ordini vestro auctoritate praesentium indulgemus.*

225. Tertium Paul. 3.

Idem postmodum concessit PP. Societatis Jesu Paulus III. Bulla: *Licet debitum* 8. apud Rodrig. in qua n. 21. sic ait Pontifex: *Et quia eiusdem Societatis Fratres & socios de locis ad loca transferri contingit, propter quod stabilem & continuam in certis & determinatis domibus mansionem habere non possunt, & in ipsa Societate idoneos tantum & comprobatos ad sacros Ordines promoveri intelleximus, eidem Praeposito Generali, quod ordinandos socios & Fratres huiusmodi Societatis quibuscumque maluerit Catholicis Antistitibus, gratiam & communionem dicta Sedis habentibus praesentari, ipsiq; Antistitibus praesentatis huiusmodi, absque omni promissione vel obligatione ipsorum ordinandorum Fratrum & sociorum, ad omnes etiam sacros & Praebiterarios Ordines promoveri &c. concedimus.*

Quocirca, ad has & alias Bullas similes (quas videre poteris in Comp. Privil. Mendic. verb. Ordines, §. 11.) attendens, ut arbitror, Pius 5. Bulla: *Est mendicantium.* 12. apud Cherubinum, decretum Conc. Tridenti sess. 23. c. 8. neminem nisi à proprio Episcopo ordinari posse statuens, declaravit locum non haberè in Regularibus, Ita quod fratres huiusmodi, praefatos, etiam sacros Ordines, à quolibet Antistite, gratiam & communionem Apostolica Sedis habente, Ordinarii loci minime requisitâ licentiâ, in locis seu domibus Fratrum huiusmodi, aut alibi recipere possint.

226.

Sed dicit aliquis: Gregor. 13. Bulla: *In tan-*

ta, 9. apud Cherubinum, omnia haec privilegia reduxit ad terminos juris communis & Concilii Tridentini, ita quod ea tantum persistunt indulta, quae ante huiusmodi Bullam habebant Mendicantes, & Conc. Tridentino non adversantur.

Objectio ex Bulla Gregorii 13.

Respondeo; ante huiusmodi Bullam Mendicantes habebant hoc privilegium, & Conc. Tridentinum non adversatur, ut declarat ibi Pontifex; & patet, quia non revocat privilegia, sicut in aliis multis decretis; ergo &c. Itaque Gregorius 13. non voluit illâ suâ constitutione annihilare, ut sic dicam, declarationes Concilii Tridentini, sed nova indulta seu privilegia contra jus commune, aut Conc. Tridentinum.

Solvitur.

Si rursum objicias; Gregor. 13. (ut communiter refertur) statuit, ut Regulares suscipiant Ordines sacros ab Episcopis, in quorum diocesi sunt monasteria, in quibus tunc degunt, vel dimissorias ab eis accipiant, juxta decretum Tridentini sess. 23. c. 8. Immo Congregatio Cardinalium de mandato Sixti 5. auditis quoque Procuratoribus Ordinum super declaratione Gregorii 13. idem declaravit.

227. Alia obiectio.

Respondeo primò; in illo Decreto Tridentini nullam fieri mentionem dimissoriarum, sed tantum testimonialium ibi: *Quod si quis ad alio promoveri petat, nullatenus id ei, etiam cuiusvis generalis aut specialis rescripti, vel privilegii pretextu, etiam statuti temporibus, permittatur, nisi eius probitas ac mores Ordinarii sui testimonio commendentur.* Et verò quis melius potest commendare probitatem ac mores Religiosorum, quam Praelatus Regularis? Hic igitur Ordinarius censendus in ordine ad illud testimonium, non autem Episcopus, in cujus diocesi morantur.

Prima resp.

Respondeo secundò; quidquid sit de illa declaratione Gregorii, quam aliquis Auctor refert, ab ipsomet revocatam, certum est, Sixtum V. postmodum ex sententia Congregationis pronuntiasse: Praelatos Regulares suis subditis posse concedere dimissorias ad Episcopum diocesanum, & illo absente, aut Ordines non conferente, vel Sede vacante (de quo fit mentio in dimissoriis) ad quemlibet alium, modò ab isto quoad doctrinam examinetur. Ita referunt Rodrig. in Compend. & Prosper Farinae. decisione 246. & alii, inquit Bruno Chassaing de Privil. Reg. p. 2. tract. 7. cap. 1. prop. 2.

228. Secunda.

Rodrig. Farinae, Chassaing.

Et addit, has restrictiones Sixti V. sublatas fuisse per Clementem VIII. Bulla: *Vi ea, quam* refert Rodrig. tom. 1. qq. Reg. q. 18. art. 5. Clemens VIII. ad perpetuam rei memoriam: *Vi ea, que pro Ecclesiasticarum personarum quarumlibet, praesertim Regularium quiete, & tranquillitate, statuta, & declarata sunt, debita executioni demandentur; ex intincto nobis Apostolicae servitutis officio, prout in domina conspiciamus expedire, providere debemus:*

229.

Bulla Clementis 8. de hac controversia.

bemus: sanè dilecti filii Generales, Abbates, & utriusque sexus Regulares persone, Congregationis B. Mariae de Alcobaga Cisterciensis, Regnorum Portugallia, nobis exponi fecerunt, quòd cum aliis per Congregationem S. Romanae Ecclesiae Cardinalium, Decretorum Concilii Tridentini interpretum, declaratum fuerit, heere Abbatibus Benedictis, vel quibus à Sede Apostolica concessum sit privilegium, ut possint omnia facere, quae possunt Abbates Benedicti. Tonsuram, minoresq; Ordines, suis subditis Regularibus tantum conferre, aliq; Pontificalia huiusmodi Abbatibus competentia in sui Ordinis Monasteriorum Ecclesiis, & limitibus exercere, taliterq; ordinatos (si quid aliud non obstitit) legitime posse à quibusvis Ordinariis, ad superiores Ordines promoveri; nec non Monachos, à Diocesanorum superioritate, & iurisdictione exemptos, absque illorum literis dimissorias, à quibusvis locorum Ordinariis, cum testimonialibus literis suorum Superiorum tantum ad omnes etiam sacros, & Presbyteratus Ordines, admitti debere. Hec Clemens VIII.

Quibus positis & aliis, quae circa provisionem parochialium Ecclesiarum, unitarum diocesi Ordinis Monasterii, declaraverunt Illustrissimi Cardinales, & Pius V. determinaverat Ad confirmationem praedictorum se accingens Clemens VIII. in haec prorumpit verba.

Quare Generalis reformator, Abbates, & utriusque sexus Regulares persone praedicta, nobis humiliter supplicari fecerunt, quatenus supra dicta, prout decreta sunt, approbare, eaq; omnia inviolabiliter observari mandaremus. Nos igitur, eiusmodi supplicationibus inclinati, Decreta & ordinationes huiusmodi Apostolica auctoritate tenore praesentium approbamus, eaq; per quoscumque Archiepiscopos, Episcopos vel alios locorum Ordinarios, inviolabiliter perpetuo observari debere statuimus, & ordinamus; decernentes sic & non aliter, per eosdem & alios quoscumque iudices, Ordinarios & Delegatos, etiam S. Romanae Ecclesiae Cardinales, & causarum Palatii Apostolici Auditores (sublati eius, & eorum cuiuslibet, quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate) iudicari & definituri debere. Irritum quoque & inane, quidquid secus super his, à quoquam, quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari, decernimus, non obstantibus quibuscumque Apostolicis, & synodalibus conciliis, editis constitutionibus, & ordinationibus, quibus omnibus, illorum omnium tenores, praesentibus pro sufficienter expressis, & insertis habentes, harum serie specialiter & expresse derogamus; ceterisq; contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die 5. Martii, Anno 1592. Pontificatus sui Anno primo.

M. Vestrus Barbianus.

Ex his (inquit Rodri.) inferitur non esse concedenda, ut Monachi possint ordinari cum literis dimissorias suorum Praelatorum, sicut concesserat Leo 10 & Paulus 3 prout habetur in compendio Ordinis Cisterciensis, & in compend.

Societatis Iesu. Nam per congregationem Cardinalium, ut patet ex dicto privilegio Clement. 8. declaratum est, non esse sublatum per Conc. Trident. à Praelatis Regularibus praedictam auctoritatem. Hec ille. Qui ibidem restatur se vidisse praefatam constitutionem sub sigillo authentico in libro privilegiorum Illustrissimi monasterii de Alcobaga regni Portugalliae.

Sed contra: Congregatio Concilii sub Clemente 8 (ut refert Sorbus in Comp. Privilegiorum verb. Ordines sacri) censuit, Superiores Regulares posse suo subdito, iridem Regulari, qui praedictis qualitatibus requisitis, Ordines suscipere voluerit, literas dimissorias concedere; ad Episcopum tamen diocesanum, nempe illum monasterii, in cuius familia, ab eis, ad non pertinet, is Regularis positus fuerit. Et si Diocesanus abfuerit, vel non eorum habiturus Ordinationes, ad quemcumque alium Episcopum dum tamen ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinatur quoad doctrinam, & cum ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem dimissoriarum in id tempus, quod Episcopus diocesanus vel abfuerit, vel non habiturus esset Ordinationes. Verum cum Superioribus Regularibus, Episcopo diocesanus absente, vel Ordinationes non habente, tertia dimissoriae dabantur, in eis utique tertiae modi causam absentiae Diocesanii Episcopi, & Ordinationum ab eo non habendarum, commendam esse. Quod qui non fecerint, officii dignitatis seu administrationis ac vocis alterius & passivae privationis, ac aliis arbitrio Episcopi sanctissimi Domini N. Papae reservatae perire incurrent. In quorum fidem &c. Datum Romae die 15. Mensis Martii 1596.

Respondet Bruno supra; Non est enim quod mandante Clemente hoc decretum non naverit, quod satis manifeste probatur, quod idem Clemens Bulla, quae incipit in pastoralis, 51. apud Cherubinum sub die 24. Decembris, 1595. ex certa scientia Monachorum privilegia confirmavit. Qui auctoritas potest, ut tam cito mentem Pontificis mutaret decretum emanasset, non valeret tamen ad illud illud privilegium authenticum, cum ut supra probavimus, decreta Cardinalium non prevalerent Bullis.

Secundò; quia idem Clemens die 2. Augusti ejusdem anni, Congregationi S. Benedicti Vallisolei concessit, ut cum literis dimissorias suorum Praelatorum possent à quibusvis locorum Ordinariis ad omnes, etiam Praelatorum Ordines, promoveri absque Praelatorum licentia seu commendatis literis, ut habetur in Compend. Privileg. Fulgentium, 1. 2. 3.

Denique ab illo tempore Regularium praedictantium privilegia fuerunt confirmata per

Quid ex ea inferat Rodri. & digne.

bus Pontificum Bullis, & præcipue per Paulum 5. die 11. Octobris 1612. in qua declarat manere in suo robore omnia privilegia, quomodolibet à Prædecessoribus, etiam per viam communicationis concessa. Quod similiter fecit Urb. 8. Bullâ, quæ incipit: *In plenitudinem*. Hucufque Bruno.

Sed contrâ facit; quod Clemens 8. Bullâ: *Ratio pastoralis*, non confirmet privilegia Mendicantium, nisi cum hac clausula: *In his omnibus, in quibus decretis Concilii Tridentini non advesentur*. Et fortè eadem clausula exprimitur in Bulla Pauli 5. & Urb. 8. quas non reperio apud Cherubinum aut alium Bullistam. Sed duas alias Bullas confirmatorias reperi inter Bullas Pauli 5. unam quæ incipit: *Inimicitia*, 19. apud Cherubinum, & alteram, quæ incipit: *Inter omnes*, 25. apud eundem Auctorem, cum prædicta clausula aut æquivalenti. Similiter unam invenio confirmatoriam Urbani 8. quæ incipit: *Inimicitia*, 20. apud eundem Auctorem, in qua similiter ponitur illa clausula.

Iam autem quæstio est; an privilegium, de quo hic disputamus, advesetur decretis Concilii Tridentini. Et siquidem non advesetur (ut puto) nihil clarius est, quàm adhuc existere. Sin verò advesetur, id est, si revocatum sit per Concilium Tridentinum, unde probatur, post Tridentinum fuisse confirmatum, aut de novo concessum?

Ex Bulla, inquis, Gregorii 13. quæ incipit: *Pium & utile*, 77. apud Cherubinum, & 25. apud Rodrig. in qua, non obstante Tridentino, confirmatur seu reintegratur, immo & ampliat privilegium Pauli 3. supra allegatum, hisce verbis: *Nos his incommodis, quantum in nobis est occurrere volentes, omnibus Episcopis, & aliis Antistitibus, presentibus & futuris, in perpetuum præcipimus atque interdicens, ne ab hujusmodi præcedendis, qui licentiam à Præposito Generali dicte Societatis pro tempore existente, vel ab eo delegatis habuerint, quidquam prædictorum requirant vel exigant, sed ipsos, etiam absque ulla functione in Ordinum ipsius, intercessionibus, ad illos suscipiendos observatione, aut inquisitione de cantu, officio & ceremoniis Ecclesiasticis, idoneitate, proprii Ordinarii licentia, & aliis in aliis requisitis ad divinos, ac etiam extra tempora à jure statutis, tribusque Dominicis, vel etiam aliis festis diebus, etiam continuis, ad sacras, etiam Presbyteratus, Ordines promoveant, ac si illi omnibus requisitis prædictis essent. Nos enim illos Ordines omnes prædictos sic suscipiendi, ac prædictis Antistitibus eos in se conferendi facultatem tribuimus. Non obstantibus præmissis ac constitutionibus ac ordinationibus Apostolicis ceterisque contrariis quibuscumque. Quid ultra poterat desiderari?*

Non plus ultra pro Societate Iesu. Et ideo Henriquez & Fillucius supra excipiunt Societatem Iesu. Ergo etiam alii Ordines, communicantes in eorum privilegiis, sunt excipiendi; negatur Consequentia; quia in eadem Bulla

communicatio in hoc privilegio expressis verbis prohibetur, ibi: *Præsentis autem gratia communicationem omnibus aliis, etiam qui sua privilegia cum ipsa Societate copiose participant, participare poterunt quomodolibet in futurum, fieri omnino prohibemus.*

Sed nonquid, quæro ego, Greg. 13. potuit ligare manus suis Successoribus, ne & hujus privilegii communicationem aliis Ordinibus possent concedere? Patet quòd non.

Atque de facto communicasse, probatur ex Bulla Gregorii 14. quæ incipit: *Romulus Pontifex*, 3. apud Rodrig. in qua congregationi Regularis observantiæ sancti Bernardi Regorum Hispaniæ conceditur amplissima communicatio omnium privilegiorum, etiam eorum, quorum communicatio alioquin prohibetur, ibi: *Non obstantibus præmissis, & de non expediendis litteris super Indulgentiis ad instar, ac præ memoria Bonifacii Pape 8. etiam prædecessoris nostri de una & Concilii Generalis edita de duabus diebus, aliisque Apostolicis ac in Provincialibus & Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus constitutionibus & ordinationibus, ac quorundam Ordinum Congregationibus Monasteriorum & regularium locorum præfatorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, consuetudinibus, declarationibus & inhibitionibus, prædictis quoque indultis & litteris Apostolicis, etiam Legatis, Nunciis & Ordinariis, ac Ordinibus præfatis eorumque Superioribus & personis sub quibuscumque tenoribus & formis, etiam in fundatione vel dotatione obventis, ac cum quibusvis etiam annullatis, cassatis, infirmis, declaratis, exceptis, modificatis, mentis arrestatis, & etiam communicatione prohibitis, aliisque efficacioribus & insolitis clausulis & Decretis irritantibus &c. Iam autem alii Religiosi cum illa Congregatione communicant sine ulla exclusione.*

Et quia fortè adhuc aliquis scrupulus posset remanere, eò quòd in illa Bulla non communicentur privilegia, nisi quatenus sint in usu, & decretis Conc. Tridentini non advesentur; ideo adjungo Bullam ejusdem Pontificis, quæ incipit: *Ecclesia Catholica*, 2. apud Rodrig. in qua sine illa clausula confirmat omnia privilegia Societatis Iesu, ibi: *Notum quod proprio & ex certa scientia nostra, deq. Apostolica potestate plenitudine laudabile ipsius Societatis institutum, constitutionesq. omnes ac statuta & Decreta, & quæ illud concernunt præmissa omnia & singula, prædictaq. ac quacumque alia etiam privilegia, facultates, exemptiones, immunitates, gratias, & indulta à prædictis, seu etiam ab aliis prædecessoribus nostris, etiam per communicationem concessa, qualiacumque illa, ac si de verbo ad verbum presentibus insererentur, pro expressis habentes, tenore presentium approbamus & confirmamus suppletis omnes iuris ac facti defectus, si qui intervenient in eisdem.*

Item Bullam Clement. 8. quæ anno 1596. die 23. Novemb. concessit Patribus Congregationis S. Joannis Evangelistæ in Portugallia, G G G G 3 ut

232. Alia obiectio.

233. Amplissimum privilegium Greg. 13. pro Societate Iesu.

234. An hoc privilegium communicet aliis Ordinibus Henriquez & Fillucius.

235. Videtur quod sic ex Bulla Gregorii 14.

236. Occurrit alicui scrupulo, per aliam Bullam ejusdem Pontificis.

237. Item per Bullam Clementis octavi.

ut possint ordinari extra tempora, & per quemcumque Episcopum, quam Bullam testatur se vidisse Portel verb. Ordines sacri, n. 4.

& Urbani octavi.

Accedat Bulla Urbani 8. quæ incipit: Redemptoris nostri, 133. apud Cherubinum, in qua omnia privilegia non Mendicantium, & Mendicantium, Ordinibus seu Congregationibus Clericorum concessa sub quacumque forma verborum, communicantur Fratribus Discalceatis Hispaniarum Ordinis SS. Trinitatis Redemptionis Captivorum, cum hac sola clausula, Quatenus sint in usu & non revocata nec sub aliqua revocatione comprehensa; constat autem privilegium concessum Societati Iesu per Gregorium 13. de quo supra, non esse revocatum, nec sub aliqua revocatione comprehensum.

238. Predicta privilegia communicantur etiam Novitiis.

Et, quod bene notandum est, non solum Fratribus professis, sed etiam Novitiis illa privilegia communicantur §. 3. ibi: Congregationi FF. Discalceatorum predicti Ordinis SS. Trinitatis Redemptionis Captivorum, illiusq; domibus & Regularibus locis sub illa comprehensis, nec non Ministro Generali pro tempore existenti, Diffinitoribus & Procuratoribus Generalibus, Visitatoribus, Consultoribus, Assessoribus, Ministrisq; Provincialibus & Conventualibus, aliisque cuiuscumque nominis Officialibus, Superioribus & Religiosis omnibus, & singulis in ea professis Fratribus pro tempore ad Captivos redimendos transmissis & Capitulis Generalibus, personis Regularibus, Novitiis, Conventibus, Donatis, Oblatis, Ministris, Famulis &c.

Suarez.

Porro Societas Iesu habet speciale privilegium concedendi literas dimissorias, cum ampliatione illud communicandi Novitiis, ut constat (inquit Suarez to. 3. de Relig. lib. 5. c. 16. nu. 17.) ex Compend. Privil. ejusdem, verb. Communicatio, §. 5. Ex quo inferit, Prælatum has literas posse eis concedere, si ut aliis professis vel Religiosis. Similiter, inquit, hoc privilegio uti poterunt aliarum Religionum Prælati, qui cum Societate in privilegio communicant, erga suos Novitios.

239. Novitii gaudent privilegiis Religionis.

Et addit: Quamvis in privilegio, Religioni concessio, hæc extensio non exprimitur, probabile est, ita ex legitima interpretatione ad Novitios posse extendi, cum probabilis sententia doceat, Novitios privilegiis Religionis gaudere. Hæc ille. Estque sententia satis communis, quam sequitur Diana part. 3. tract. 2. resol. 7. & part. 4. tract. 4. resol. 7. cum Aliis, quos citat.

Diana.

Aversa.

Excipi tamen debet (inquit Aversa q. 3. sect. 7. §. Adhuc tamen) Ordinatio in sacris ad titulum paupertatis, id est, secundum illum Auctorem, non potest Novitius ordinari, & per consequens, non potest Superior concedere dimissorias, nisi servatis de jure aliis servandis, puta ad titulum beneficii, vel patrimonii. Quod an verum sit Sect. sequenti examinabimus, saltem tutius est.

240. Impræsentiarum tantum quæro; quis pro-

prius censetur ejus Episcopus, ut ab eo possit & debeat ordinari, si cætera adint, an Episcopus, in cujus Diocesi est Novitius, an vero Episcopus in cujus Diocesi antea habuit domicilium; nam videtur per Novitium non mutasse domicilium, eo quod Novitium non habeat animum perpetuæ habitationis in loco Religionis, sed experiendæ tantum Regule, eoque experta, statuendi, an ibi permansurus, an potius ad pristinum domicilium revertatur, jam autem domicilium non acquiritur, nisi per animum perpetuò habitandi, ut alibi dicitur.

Et ideo docent Aliqui non improbabiter, Novitium ordinandum esse ab Episcopo prioris domicilii, quia hic censetur proprius non autem ab Episcopo diœcesis, in qua est Novitius; intellige, seclusis privilegiis; nam si Novitius participat privilegia Religionis, in qua est Novitius (ut puto) poterit à quolibet ordinari de consensu Superioris sui, secundum statim dicta.

Nihilominus, etiam seclusis privilegiis, probabilis adhuc credit Sanchez Sum. lib. 6. c. 2. n. 21. & lib. 4. c. 39. n. 20. posse Novitium Ordinibus initiari ab Episcopo, in cujus Diocesi est in probatione. Dicitur; quod Novitius ex parte sua animum perpetuò habitandi ac prioris domicilii mutandi, & hoc animo affecti omnes ingrediuntur, quamvis in Novitiatu sit ad experiendam Religionis auctoritatem, & si ferre non poterit, liberum sit egredi, eumque animum habere.

Quare non potest dici dubius circa perseverantiam; dubius enim est, qui in neutram partem inclinans, est animo pendulus: licet non diceretur dubius, sed reverà domicilium acciperet migrans alio, ibi quantum est ex parte perpetuò mansurus, licet animum habere alio loci deserendi, si cæli temperies sibi incommoda sit, aut quid aliud felicius sibi contingat.

Et confirmatur; quia cum Novitii eadem destinatione ingressi sint monasterium, ut ibi perpetuò maneat, ea destinatione tanquam effectus habendus est, quamvis forte in aliquo casu aut impedimento occurrenti mutari valeat, ut arguunt l. 4. ff. de Auro argento &c. Cum quilibet liberum suum in Asiam misisset ad purpuram emendam, & testamento uxori suæ Lanam purpuream legasset, pertinere ad eam, si quam purpuram vivam liberam emisisset, Servius respondit. Et leg. Cum autem, §. In facti. eod. ibi: Quid ergo si captus sit argentum fabricari nondum perfectum, utrum facti an perfecti appellatione contineatur dubitari potest, sed magis facti.

Secundò; quia dedicatio Novitii Religionis est pura & non conditionalis, quamvis commutabilis & resolvenda in eventum conditionis, si Religio non placuerit. Sicut legatum à die mortis testatoris acquirit absolute dominium, ac communi dominici sibi legatæ dominium, ac communi dominici nisi repudiare voluerit. l. Cum Pater, §. 3.

Surdus & mutus, qui legatum accipit, ut cum moriatur, restituat, recte mandatur. ff. de Legat. 2.

Et sane dedicationem Novitii esse puram, constat; quia hoc distat inter dispositionem à principio puram, sed resolvendam sub conditione, & inter purè conditionalem; quòd hæc dum pendet conditio, nullum effectum operatur, leg. *Cedere diem*, 213. ff. de Verb. signif. *Cedere diem* significat incipere debere pecuniam; venire diem significat eum diem venisse, quo pecunia peti possit. *Vbi purè quis stipulatus fuerit: & cecidit & venit dies; ubi in diem, cecidit dies, sed non tamen venit; ubi sub conditione, neque cecidit, neque venit dies pendente adhuc conditione.*

l. 77 ff de legat. 2. Probatur.

l. 213 ff de Verb. signif.

241. Ex sponsalibus conditionalibus non oritur impedimentum publicæ honestatis cap. unt. o in fine, de Spons. in 6. Cum ex sponsalibus conditionalibus ante conditionem extantem, sicuti consensus non habentibus & incertis, nulla publicæ honestatis iustitia oriatur. At illa interim operatur suum effectum, donec resolvatur; ut clarè patet in contractu venditionis cum pacto retrovendendi.

Et ideo ex sponsalibus conditionalibus non oritur impedimentum publicæ honestatis, cap. unt. o in fine, de Spons. in 6. Cum ex sponsalibus conditionalibus ante conditionem extantem, sicuti consensus non habentibus & incertis, nulla publicæ honestatis iustitia oriatur. At illa interim operatur suum effectum, donec resolvatur; ut clarè patet in contractu venditionis cum pacto retrovendendi.

Iam autem dedicatio Novitii operatur suum effectum, donec resolvatur, cum interim ratione illius dedicationis sit persona Ecclesiastica, gaudeatque privilegio canonis & fori; atque rediens ad sæculum dicitur redire ad pristinum statum, quasi illa dedicatio sit vera statûs pristini in novum mutatio; cap. *Super eo*, 9. de Regular. in principio: *Super eo quod quæstium fuit de Clericis, qui Religionis habitum susceperunt, & ante professionem ad priorem statum reversi.* Ergo per hanc Novitii dedicationem acquiritur domicilium; atque ideo Novitius Ordinibus initiandus erit ab Episcopo loci, ubi est in probatione. Ità Sanchez suprâ, & Alii, quos citat.

244. An Prælati Regularis possit dare dimissiones ad aliquem Abbatem pro minoribus Ordinibus. Caus. Trid.

Sed revertamur ad literas dimissionarias, quas Regulares à suis Prælati possunt & debent accipere, si non secundum jus scriptum, saltem secundum consuetudinem præscriptam. De his queritur ulterius; an dari possint ad aliquem Abbatem, ut ab eo minores Ordines suscipiantur.

Difficultas oritur ex Concilio Tridentino, quod sess. 23. cap. 10. de Refor. sic ait: *Abbatibus ac aliis quibuscumque, quantumvis exemptis, non liceat imponere intra fines alicuius diocesis consistensibus, etiamsi nullus diocesis, vel exempti esse dicantur, cuiquam, qui regularis subditus sibi non sit, tonsuram, vel minores Ordines conferre.*

245. Arguitur pro sententia negante ex Concilio Tridentino. Rodrig. de Spons. de Spons. in 6.

Ex quibus verbis Concilii (inquit Rodriguez to. 1. qq. Reg. q. 18. a. 1.) colligitur, jam non esse veram opinionem aliquorum, quos refert & sequitur Baptista de Sales in Sum. verb. *Abbas*, in princ. dicentium; quòd Abbas invitatus ab alio Abbate exempto, poterit ordinare Monachos alterius monasterii exempti. Nam, juxta verba Concilii Tridentini ibi: *Qui regularis subditus sibi non sit*, hæc opinio minime modo potest teneri.

Verum est tamen, quòd si ipsi Abbates subditos ordinent, characterem imprimunt, argumento eorum, quæ scribit Urbanus Papa Hugoni Lugdunensi Archiepiscopo, dicens, quòd Clerici ab Episcopo alterius Parochiæ ordinati, à proprio in suis Ordinibus recipi possunt.

Ex quo loco duo colliguntur, primum, quòd ipsi Clerici recipiunt characterem. Secundum, quòd non ipsis conferunt executionem Ordinum; siquidem ait Urbanus, quòd à proprio Episcopo in suis Ordinibus recipi possunt, quæ verba supponunt, ordinatos esse susceptos ab Ordinum executione. Et sic in nostro proposito, dicti Monachi extranei, ordinati ab Abbate, characterem recipiunt, sed executio Ordinum illis minime confertur.

246. Interim de ordinatus recipiet characterem, lecius executionem Ordinum.

Neque hoc invenio in sacrosancto Concilio Trident. revocatum. Solum enim Concilium Trident. prohibet ipsis Abbatibus ordinare illos, qui sibi subditi non sunt: non tamen dicit, illis minime characterem conferre. Et Regula est notissima in jure, quòd per subditos intellectus, non debent jura antiqua corrigi, juxta Gloss. singularem in cap. *Cupientes*, §. *Quod si per viginti*, de Elect. in 6. præcipue, quando non est tanta ratio in casu corrigenda, quanta in casu legis novæ corrigentis, juxta ea, quæ notantur in jure, Authentica: *Quas actiones de Sacrosancta Ecclesia, & tradidit doctissimus Navarrus lib. 5. cons. tit. de Pri. cons. 15. Huculque Rodrig.*

Sed contra hanc distinctionem inter licitam & validam Ordinationem, ita arguit Aversa suprâ, §. *Et quidam*: Diversa ratio est inter Episcopum, & Abbatem ordinantem. Quia Episcopus est minister ordinarius hujus Sacramenti: atque adeo etiam si contra jus Ecclesiæ conferat, validè confert, quamvis illicitè. At Abbas est minister solum ex commissione; quare deficiente commissione, nec licitè, nec validè confert. Et quòd illi ab Ecclesia aufertur, non utique committitur. Igitur si Concilium prohibet prorsus Abbatibus ordinare alienos subditos, etiam de licentia eorum proprii Prælati, non relinquit locum tali commissione, & ideo non valet argumentum sumptum, ex iis, quæ scribit Urbanus Lugdunensi Archiepiscopo, cap. *Lugdunensis*, 19. q. 2. Ita hic Auctor.

247. Contra hanc distinctionem inter licitam & licitam Ordinationem arguit Aversa.

Nec video quid aliud responderi possit, quàm quòd habetur cap. *Ad Apostolicam*, 16. de Regular. *Multa fieri prohibentur, quæ tamen si facta fuerint, obtinent roborem firmitatem*; sive, ut ait Rodriguez, per subditos intellectus non debent jura antiqua corrigi; cum ergo Abbates jure antiquo habeant potestatem conferendi Tonsuram & Ordines minores, etiam non subditis, & Tridentinum solum dicat: *Non liceat imponere*, non est corrigendum jus antiquum

248. Responso ex cap. 16. de Regub.

quum per subauditum intellectum, nempe per subauditionem hujus particulæ: *Non valeat*; sed minimum eligendum est, & verba ut sonant intelligenda de sola prohibitione actûs, & non etiam de irritatione. Præsertim cùm in dubio jura præsumant valorem actûs; argumento cap. *Abbate*, de Verb. signif. ibi: *Profecio sic intelligenda sunt illa verba, ut res, de qua agitur, valere possit potius, quam perire.*

Supposito itaque, quod Ecclesia primitus commiserit Abbatibus potestatem conferendi Tonsuram & minores Ordines, non tantum Regularibus sibi subditis, sed etiam aliis, illam commissionem nusquam videtur auferre Tridentinum; sed tantum prohibet, ne impostero illâ commissione utantur circa sæculares vel Regulares non subditos, non auferendo illam, sed reddendo ejus usum pro ista parte illicitum: interim si Abbates eâ utantur, mavult Ecclesia, ut id quod agitur, potius valeat, quam pereat.

Hanc sententiam amplectitur Bruno Challaing, de Privil. part. 3. tract. 7. c. 3. prop. 2. in fine, ibi: *Petes, num valeant Ordines collati ab hujusmodi Abbatibus, Regularibus & sæcularibus non subditis, si prædictam licentiam ab eorundem Prælati non habuerint.* Respondetur, valere, quoniam actus, factus contra formam traditam à lege sine clausula annullativa, valet, licet contra faciens veniat puniendus: sic Glossa, secuta Archidiaconum in cap. *Abbate*, de Privilegiis in 6. verb. *Tonsura*. Rota 1. part. decis. in noviss. decis. 570. & Archan. Rom. de Privil. lib. 3. verb. *Ordines*. Hæc ille.

Quæ omnino vera existimo, suppositâ generali commissione, aliquando factâ ab Ecclesiâ Abbatibus, conferendi Tonsuram & minores Ordines cuilibet, tam Regulari, quam sæculari, etiam non subdito, sine legitimis dimissoriis. Sed hæc commissio ubi legitur?

Cap. *Abbate*, 3. de Privileg. in 6. sic ait Alex. 4. *Nec eis* (loquitur de Abbatibus) *licetum sit aliis, quam Monasteriorum suorum conversis* (id est, Monachis professis, quia in professione præmittunt modum conversionis, ut explicat Bruno supra) *& qui ad illa convolaverim* (id est, Novitiis, juxta Gloss. ibi verb. *Convolverim*: *Ve*, inquit, *ibi convertantur & fiant Monachi*) *& in quos Ecclesiasticam & quasi Episcopalem jurisdictionem obtinent* (etiam puros laicos, nec conversos, nec convertendos, juxta Gloss. ibi verb. *Quasi Episcopalem*) *primam clericalem conferre Tonsuram: Nisi eis id comperat ex pleno præfata sedis indulto.*

Ubi Gloss. verb. *Indulto*. *Putat*, inquit, *quia habent privilegium: quia quoscunque etiam non subditos, volentes ab eis ordinari, clericare & ordinare possunt.* An autem aliquod tale privilegium existat, & præsertim ordinandi sine dimissoriis proprii Episcopi aut Prælati, ibi non dicitur. Ubi ergo?

An fortè in cap. *Cum contingat*, 11. de Stat. & qualic. & c. ibi: *Cum in 7. Synodo sit statutum, ut Lectores per manus impositionem licentia sit unicuique Abbati in proprio Monasterio solummodo faciendi?*

Sed cur non posset hoc statutum intelligi sicut de proprio Monasterio, ita etiam de propriis Monachis, saltem Novitiis? Nam in principio cap. ita scriptum habemus: *Cum contingat interdum, quod laici ad monasteria convolantur, à suis Abbatibus consumentur.* Ergo loquitur de laicis convolantibus ad monasteria, scilicet (secundum Gloss. supra cap. *Abbate*) ut ibi convertantur, & fiant Monachi, & ideo dicitur: *A suis Abbatibus*, quia videlicet ideo convolant, ut sub illis Abbatibus possint habitare, per quam habitationem fiunt sui Abbates, qui antea erant alieni. Ergo neque ex hoc capite videtur probari illa generalis commissio.

Respondeo; tamen cap. istud loquitur de laicis convolantibus ad monasteria, equidem statutum 7. Synodi, quod adducitur, loquitur generaliter, & simpliciter dat potestatem Abbatibus faciendi Lectores in proprio monasterio, non distinguens inter Regularem, & sæcularem, subditum, & non subditum. Ergo nec nos distinguamus.

Deinde ex cap. *Abbate*, statim citato, clarissime probatur generalis commissio conferendi Tonsuram clericalem, etiam puris laicis, in quos Ecclesiasticam & quasi Episcopalem jurisdictionem obtinent.

Denique Conc. Trident. supra videtur imponere, vel ex jure, vel ex privilegio, aut aliter ex præscripta consuetudine, Abbates aliquotum contulisse Ordines minores, etiam non subditis tam Regularibus, quam sæcularibus, alioquin licentia suorum Prælatorum; alioquin facta restringeret potestatem Abbatum ad Regentem sibi subditum, prohibendo eis, ne impsterum cuiquam, qui Regularis subditus non sit, Tonsuram, vel minores Ordines conferat, nisi de licentia Prælatorum.

Quamvis enim hæc ultima verba non addantur in textu, tamen subintelligenda esse docent declarationes Cardinalium, quarum prima sic ait: *Abbate Regulares habentes in se licentiam defendendi & miram, postquam Sacrosanctum Ordinem & munus benedictionis susceperint, postquam Tonsuram & Ordines minores sæcularibus Episcopali jurisdictioni subditis conferre, si modo ipsius Episcopi consensus accedat, & à dicto Episcopo pro se quoscunque litteras dimissorias impetraverint: ita ut satis non sit illi generatim ab Episcopo concessum esse, sed hæc concessione semper opus est singulari.*

Alia declaratio exprimitur hæc verbis: *Possunt etiam dicti Abbates Ordines conferre dictis Regularibus, qui dimissorias speciales suorum Superiorum, nec non specialem consensum Episcopi non habuerint, in quo Ordines hujusmodi recipere possunt.*

249. Hanc distinctionem amplectitur Bruno Challaing, citans Alios.

Archidiaconus. Rota.

Arch. Rom.

Placet etiam Auctori, suppositâ generali commissione.

250. An illa commissio habeatur in cap. 3. de Privil.

254. An pro ordinandis Regularibus Episcopi consensus non requiratur, nisi in Ecclesiis, subditis eidem, Ordines conferantur, ut tenet, inquit, Arch. Rom. de Privil. in Addit. pag. 7. dum asserit prædictos Abbates invitatos à Prælatiis exemptis posse in monasteriis exemptis Ordines minores conferre: nec etiam requiritur, ut singulis vicibus hic consensus seu licentia ab Episcopo concedatur, sed sufficit, ut sit generalis. Ratio est, quia privilegia has duas restrictiones à sacra Congregatione appositas non requirunt. Hæc ille.

Et merito, si verum est, quod ibidem docet, privilegia per Tridentinum revocata, postmodum absolutè fuisse confirmata. Deinde estò privilegia non fuissent absolutè confirmata, putat hic Auctor, per Concilium Tridentinum non fuisse revocatum jus commune, quod absque illis restrictionibus tribuit Abbatis illam potestatem.

255. Quod autem non fuerit revocatum jus commune, probatur ex eo; quod nulla fiat mentio juris communis, sed tantum privilegiorum, præscriptionum, & consuetudinum; jam autem quando Tridentinum voluit derogare juri communi, id expressit sess. 7. cap. 10. de Refor. ibi: *Non liceat Capitulis Ecclesiarum, Sede vacante, infra annum à die vacationis, ordinandi licentiam, aut literas dimissorias seu Reverendas, ut aliqui vocant, tam ex iuris communis dispositione, quam etiam cuiusvis privilegii aut consuetudinis vigore &c. concedere.*

Ubi ergo, inquit Sanchez de Ord. cap. 1. dub. 21. nu. 6. tantum derogat privilegia, vel consuetudines, non videtur abrogare jus commune. Et ideo eo numero docet, probabilius esse, etiam post Tridentinum Abbates & alios Prælatos posse concedere dimissorias sæcularibus sibi subditis, sicuti ex jure communi poterant ante Tridentinum.

Unde concludit: Decretum Concilii Tridentini non loqui de Abbatis & Prælatiis, habentibus plenam jurisdictionem Episcopalem, quibus competit ex jure communi dare Reverendas; sed de quibusdam, qui absque hac plena jurisdictione, non ex vi juris communis, sed ratione alicujus particularis privilegii vel præscriptionis Reverendas concedebant. Et ita hodie post Tridentinum plures Abbates, & Abbas de Alcalá la Real & alii illas conferunt, non obstante dicto Decreto, & multi Episcopi illas admittunt. Hæc ille. Sed etiam multi Episcopi illas non admittunt, propter oppositam sententiam, quæ communior est.

256. An sufficiat sola ratihabitio pro Episcopi Prælati. Cæterum si à me quaeritur; an aliquando possit aliquis licitè ordinari ab alieno, sine literis dimissoriis, & sine expressa licentia, ob solam ratihabitionem existimatam proprii Prælati, qui certò credatur contentus esse, & tales literas expressè daturus.

Respondeo; Dianam p. 3. tract. 4. refo. lut. 191. cum Villalobos in Sum. tom. 1. tract. 11. diff. 9. n. 9. Ledesma in Sum. to. 1. de Sacramento Ordin. cap. 8. conclus. 5. & Paludano in 4. Sent. dub. 18. q. 1. a. 2. cal. 19. probabiliter affirmare; quàmvis Alii, & plures, etiam probabiliter negent. Nec enim (inquit Aversa supra §. Cæterum posse) res tam gravis attendanda est sine expressa licentia sub sola ratihabitione. Nec quisquam prudens alienum subditum ordinabit, vel ab alieno Episcopo Ordinem suscipiet, soli ratihabitioni consensus.

Sed hoc est quod quaeritur: unde probatum oportuit, non suppositum. Et verò nonne administratio Eucharistiæ, administratio Extreme Unctionis sunt res graves? Et tamen rectè sunt cum licentia præsumpta, etiam de futuro tantum, ut communiter docetur; quin & Absolutio Sacramentalis cum licentia præsumpta de præterito vel præsentis. Cur ergo similiter non liceat collatio Sacramenti Ordinis, saltem cum licentia præsumpta de præterito, vel præsentis? Immo cum licentia præsumpta de futuro, cum non sit actus propriè dictæ jurisdictionis, & alioquin validus, tamen absque ulla licentia fieret?

Unde Bonacina de Ordin. punct. 4. n. 29. ubi citatur ab Aversa pro contraria opinione, non negat absolutè id posse fieri; sed solum ait, non facilè id esse admittendum, præsertim ante factum; tum, inquit, quia in iis, quæ sunt contra jus & jurisdictionem alterius, non facilè præsumenda est ratihabitio; tum, quia datur ansa Episcopis, promovendi extraneos ad Ordines, hoc quaesito colore.

Sed nunquid eadem rationes locum habent in Sacramento Eucharistiæ & Extreme Unctionis? Fateor (inquit Suarez de Cen. disp. 31. sect. 1. n. 17. tractans casum propositum) hujusmodi ratihabitionem non esse facilè admittendam: sed ubi tam persona ordinantis, quàm ordinata cognita est, & extra omnem suspensionem ob vitæ integritatem, sapientiam ac prudentiam, quæ maximè spectari debent ex parte ipsius Ordinantis.

Quapropter, si is, qui ordinatur, absque malitia & deceptione bonâ fide procedat, credens ordinanti Episcopo alieno, dicenti se habere satis congruam, vel præsumptam sui Episcopi voluntatem seu ratihabitionem, ideoque sibi licere eum ordinare, id satis erit ad eam excusandum à culpa, & consequenter à suspensione. Quod si postea proprius Episcopus Ordinationem nolit ratam habere, poterit fortè suspensionem ferre: suspensio autem illa, quæ ipso jure incurritur, non fuit contracta, quia hæc non pendet ex futuro eventu.

Immo etiam ipsa suspensio ab homine lata, quàmvis in foro exteriori timenda sit, tamen in conscientia non poterit esse valida in ratione

H h h pœnæ

Diana. Villalobos. Ledesma. Paludanus.

Aversa.

257. Sententia affirmans probat a simili.

Bonacina.

258. Non est licitè collatio canonica. Suarez.

254. An pro ordinandis Regularibus Episcopi consensus non requiratur, nisi in Ecclesiis, subditis eidem, Ordines conferantur, ut tenet, inquit, Arch. Rom. de Privil. in Addit. pag. 7. dum asserit prædictos Abbates invitatos à Prælatiis exemptis posse in monasteriis exemptis Ordines minores conferre: nec etiam requiritur, ut singulis vicibus hic consensus seu licentia ab Episcopo concedatur, sed sufficit, ut sit generalis. Ratio est, quia privilegia has duas restrictiones à sacra Congregatione appositas non requirunt. Hæc ille.

Et merito, si verum est, quod ibidem docet, privilegia per Tridentinum revocata, postmodum absolutè fuisse confirmata. Deinde estò privilegia non fuissent absolutè confirmata, putat hic Auctor, per Concilium Tridentinum non fuisse revocatum jus commune, quod absque illis restrictionibus tribuit Abbatis illam potestatem.

255. Quod autem non fuerit revocatum jus commune, probatur ex eo; quod nulla fiat mentio juris communis, sed tantum privilegiorum, præscriptionum, & consuetudinum; jam autem quando Tridentinum voluit derogare juri communi, id expressit sess. 7. cap. 10. de Refor. ibi: *Non liceat Capitulis Ecclesiarum, Sede vacante, infra annum à die vacationis, ordinandi licentiam, aut literas dimissorias seu Reverendas, ut aliqui vocant, tam ex iuris communis dispositione, quam etiam cuiusvis privilegii aut consuetudinis vigore &c. concedere.*

Ubi ergo, inquit Sanchez de Ord. cap. 1. dub. 21. nu. 6. tantum derogat privilegia, vel consuetudines, non videtur abrogare jus commune. Et ideo eo numero docet, probabilius esse, etiam post Tridentinum Abbates & alios Prælatos posse concedere dimissorias sæcularibus sibi subditis, sicuti ex jure communi poterant ante Tridentinum.

Unde concludit: Decretum Concilii Tridentini non loqui de Abbatis & Prælatiis, habentibus plenam jurisdictionem Episcopalem, quibus competit ex jure communi dare Reverendas; sed de quibusdam, qui absque hac plena jurisdictione, non ex vi juris communis, sed ratione alicujus particularis privilegii vel præscriptionis Reverendas concedebant. Et ita hodie post Tridentinum plures Abbates, & Abbas de Alcalá la Real & alii illas conferunt, non obstante dicto Decreto, & multi Episcopi illas admittunt. Hæc ille. Sed etiam multi Episcopi illas non admittunt, propter oppositam sententiam, quæ communior est.

256. An sufficiat sola ratihabitio pro Episcopi Prælati. Cæterum si à me quaeritur; an aliquando possit aliquis licitè ordinari ab alieno, sine literis dimissoriis, & sine expressa licentia, ob solam ratihabitionem existimatam proprii Prælati, qui certò credatur contentus esse, & tales literas expressè daturus.

pœnæ & censuræ; si constet bonâ fide processum esse, ita ut fuerit sufficiens ad excusandum à culpa, quàmvis in ratione prohibitionis seu denegationis facultatis ad utendum Ordine suscepto, valida esse possit. quia hæc tunc pendet ex ipsius Episcopi voluntate, quam tamen aliquâ iustâ ratione fundatam esse necesse est. Hactenus Suarez.

259.
Probat
quoque ex
facto Epi-
phanii, quod
refertur. c.
fin. p. q. 2.

Pro qua etiam sententia, ut fatetur ibidem hic Auctor, plurimum urget factum Epiphani, quod refertur cap. fin. 9. q. 2. sub hac forma verborum: *Legimus quippe S. Epiphanium Episcopum ex diœcesi S. Ioannis Chrysostomi quosdam Clericos ordinaſſe, quod sanctus vir omnino non fecisset, si ei detrimentum fore perpenderet.*

Ubi Glossa verb. *Quod sanctus vir.* Interrogat: *Sed nonne iste Episcopus deliquit ordinando Clericos alterius: quomodo ergo sanctus fuit? Omnis multis solutionibus dicit, quod excusatur ideo, quia ut iter gessit: & quia credebat hoc Ioanni placere; sicut non facit furtum, qui credit hoc placere domino, ut Insti. de Obl. que ex delict. nascuntur §. 1.*

260.
Responsio
Adversario-
rum.

Respondent Adversarii; in isto capite non videtur omnino approbari talis rati habitio, quandoquidem congrua pœnitentia & satisfactio sic ordinatis imponenda dicitur, propter Ecclesiam, quam offenderunt, & miserationis intuitu in suo honore, id est, ad Ordinis executionem admittendi dicuntur, ibi: *Quos igitur recipiendos moderatio tua arbitrata fuerit, inunctâ satisfactionis gratiâ, propter Ecclesiam, quam offenderunt, congruâ pœnitentiâ, miserationis intuitu in suo quemque honore recipies, salvâ in omnibus sanctorum Canonum disciplinâ.* Ergo parùm urget factum istud Epiphani.

Reg. 9. de
Reg. juris
in 6.

Accedat Reg. 9. de Regul. Juris in 6. quæ descripta est ex cap. penult. de Sent. Excom. in 6. *Ratum quis habere non potest, quod ipsius nomine non est gestum.* Sed Ordinatio in casu proposito non est facta nomine proprii Episcopi; ergo eam non potest habere ratam.

Reg. 29. ff.
de Reg. juris.

Nec prætermittenda Reg. 29. ff. de Regul. Juris: *Quod initio vitiosum est, non potest tractu temporis convalescere.* Atqui Ordinatio in casu proposito ab initio vitiosa est; ergo non potest tractu temporis convalescere.

261.
Rejicitur
primò.

Sed contra primum; dicitur in illo cap. fin. 9. q. 2. imponenda congrua pœnitentia & satisfactio sic ordinatis; quia non constabat priorem Ordinationem fuisse factam de licentia prudenter præsumptâ proprii Episcopi. Affe-

tur autem illud factum Epiphani, ut ostendatur, saltem Ordinationem fuisse validam, & ideo, injunctâ pœnitentiâ pro delicto commisso, posse recipi quemque in suo honore atque reordinatione.

Quantum ad Regulas Juris, iis opposita Reg. 10. Juris in 6. sequenti tenoris: *Rati habitio non retrotrahitur, & mandata non sunt dubium comparari;* quod maxime verificatur in præsentis casu, ubi facultas proprii Episcopi non est necessaria ad substantiam seu valorem actus ordinandi; sed tantum ad convenientiam modum seu subordinationem.

Unde quando Ordinatio hoc modo fit, potest dici facta aliquo modo nomine proprii Episcopi, cum sub probabili & prudenti præsumptione eius facta fuerit. Sicuti dum Religiosus accipit aliquam rem ex præsumpta licentia Superioris, id non facit nomine proprio, sed potius nomine Superioris. Unde indubie Superior potest eam ratificare, neque ullo modo dici potest irrita. Similiter ergo in casu præsentis hæc Ordinatio potest ratificari à proprio Episcopo, nec potest dici irrita à principio, etiam juxta modum loquendi Canonum; quia si licite facta est prædicto modo, ut contulimus, nulla suspensio in suscepto Ordine contracta est; ergo Ordinatio non fuit irrita.

Finis itaque hanc controversiam, & dico tamen non facile prudenter præsumi potest consensus proprii Episcopi, propter rei gravitatem; interim si huius & nunc prudenter presumere, maxime de præterito vel præteritis, v. g. proprius Episcopus videt, alienum ordinare suum subditum, & posset facile committere, si vellet, non dubito, quin in tali casu licet & licite ordinaretur; quando autem præsumptio solum de futuro, id est, cum esset signum, ex quo colligi posset proprii Episcopi consensus aliquando, aut deinde consentire; sed solum consensus, si interrogaretur, quàmvis tunc res foret magis dubia, equidem puram probabilem sententiam Dianæ, & aliorum, eo semper salvo, ut dictum est, præsumptio sit prudens omnibus consideratis.

Atque hæc sunt præcipua, quæ concernunt ministerium hujus Sacramenti. Ordo doctrinæ postulat, ut jam ea proponamus, quæ pertinent ad suscipientem hoc Sacramentum. Erit itaque